

Álomszerű rajz, írásszerű álom

Világosan emlékszem. Senki se kényszerített. Inkább lebeszéltek róla. Így aztán alig-alig beszélgettünk. De mégis, nagyon szép idő volt. Bár rossz időszak. Rámeredtek az emberre. Arccal, vagy mivel?

•

Halló, itt Ott! Ott ki?

•

Többször kicsúszott alólam. Világosan emlékszem. Vajon marad valami a végére? Vagy akkor is ez a ..., nem tudom, semmi? Ami, ha legtöbb, legfeljebb ha – ha. Sem – sem. Nemigen. Semmiképp se vagy-vagy! Na nem!

•

...hirtelen előrántotta kardját, és egyetlen suhintással lecsapta a vadkan fejét.

•

Én aztán – Isten a tanúm rá – mindig igyekeztem alkalmazkodni. Mi lett belőle? Sötét kóválygás gőzszlopok és hatalmas, tölcéses fagylaltok között a hinaras medencében. Amint kiláboltam, úgy csüngtek rajtam a piócák, mint tetemen a nyüvek. (Jó, hogy ezt nem látjuk, hisz a föld alatt zajlik le. Mindig lezajlik.)

•

Nevetés: kész veszedelem. Testünk is védekezőn összerándul tőle.

•

Hoztál kenyeret? Hoztál kenyeret? – ismételte álmában, világosan emlékszem. Különben is éberen aludt életében.

•

Régi idő – szép idő. Már ha a szív kiválogatta belőle – mint kéz az egykori szaloncukrok közül – a javát.

•

Édes kis cukorsípom. *Számban a nevednek jó íze van.* Testünk eggyé gömbölyödik az éjben, csak orrunk hegye hasít külön sötétbe. Lassan abbamarad bőrremegés, pillogás, simítózás. Elnyílnak ajkaink és elröpülnek.

•

Ilyenkor harap a banánhal!

•

Hiába minden, világosan emlékszem. Nem volt álom. Mindenesetre, furcsán illeszkedtek az események, fura alakok keringtek körülöttünk, vigyorogva, nyelv csettegetve. Kénköves lehu barlangok tárultak. Vagy csak álmodtam az egészet.

•

A sűrűben: acél, kova, tapló.

•

Levélke, bizonytalan jelentés. *Gerontion* szele fújja. Ezüstös hassal libben át a Mániák Századából, s lepottyán lábad elé. Űgyet se vetünk rá. Pedig világosan emlékszem, miért kell megőrizni mindet különféle gyűjteményekben.

•

Óh jaj, suszterbogarak!

•

Kinéztem: sötét köd. Kinéztél: már virrad. Szemezttem a sötéttel negyven évet. Vízet kortyolni keltél fel. Meg se moccannak benn a nyakkendők. Igen, könnyű lesz lecsendesedni a minden megvanban, ha már nem lesz semmi.

Deák László grafikája